

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

✧ Sserbske njedžel'ske čopjeno. ✧

Wudawa so kóždy kobotu w Čsmolerjez knihicziščezetni w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětaje 2.— hr. s portom.

22. njedžela po swj. Trojizy.

Mat. 18, 21 35. (Wo slym wotročku.)

Sažo a pschezo sažo njepscheczěsjo kraja žadanja na naš a na našch lud stajeja, so ma saplaczěz, sarunacž, sčtož je i wójnu sawinowať. My i nuyžlow njepuschěžimy, sčto mamy do dolha! Daj, tež i nuyžlow dolh pschezo roseže a dawki so powjetěhuja, so budžeja našche džěczy a džěczydžěczy pod tymle sapšahom njesež mčez. Šak hušto je so wuprajilo, so žmy kaž we wotročkowštwje! Čžežko je winu mčez, winy sarunacž dyr- bječž! Dopomimy so pak tež, sčto pižmo wo druhich winach praji, njenujžy wo tych, kiž mamy psched tym wulkim Bohom a psched bližšimi! Šajke krute słowo je wo tym Jesuž we pschirunanju wo slym wotročku rěčzał. Tam je takle wob- šamknyl: „Tak tež budže wam mój njebjeski Wóčezžez čžinicž, jeli so njewodacže kóždy žwojemu bratřej i waschich wutrobom jich winy.“ Tu stejěsche to křeže a i wolom křažne słowo „wodacž.“ Duž wšminy žebi i wutrobje.

Šaž nam njebjeski Wóčz wodatwa, tak wodawajmy žwojim bližšim w lubožezi.

Džěpacž tyžaz puntow winojty, tak tam rěčasche, hdyž bě wšcho pschěrdžene a pschepytane. Dolh, kiž po našchich pjenje- sach do wjele milionow dže. Tón wotročž njemějesche sapla- czicz. Šubjeny stej, kiž je přjedy wulki so scžinil, štyštanje jeho sapšchinnje, kiž je přjedy psche wšchu měru lohkomyžlity žitny byl a pscheczimjal. Wopacžna žwoboda do nježwobody dowjedže: Tón šenjes pschitasa pschedacž jeho, jeho najbližšich a najlubšich a wšchitko, sčtož mčesche. Šažo njemólnil dyrbi

wurunacž nacžinjeny dolh, kaž bě so to w tamnyu čžahu sta- walo! Me, prajisč ty, je tu něšchto i pschirunanju sa našch čžahž?

Pohladaimy wokolo žebje, hacž dolh njewidžimy psched tym Wóčzom w njebjěchach, kiž žwojemu žlonzu da škhadžecž na šlych a na dobrych. Dopomimy so na te hubjenje wužiwane ranja, škomdženje džakowanja a modlenja na wjele ranjach, wostajenja Božeje žlužby tak někotry žwjaty džěń! Ma jenym bohu Boži rachnowarški křechow stej wo twojej twjerdožezi na- pižaných wjele padow, jako ty na Bože křnje njepořluchasche, kiž čže i prawdožezi, čžistožezi a wěrnosčezi pokasowachu, abo jako tebi čžłowški žym napscheczimwo stupi, kiž je pytal šbóžne čžinicž, sčtož šhubjene je. A sažo papjerku dale wo žebicžiwosčezi: Ty pytasche žwój wužitł nječedžbujo na bratrow a jich potreb- nosčeze, ty hladašche žwojeje čžeže, jako po šdacžu dobroty wo- pokasowasche! Šelko je tam wopižane! Šelko tón křal wšchěch křalow wo njeprawnych žłowach, wo lohkomyžlitych rěčach, abo tež wo wužlach wě, kiž bychu dyrbjale po čžmě najradšcho wostacž. Šlaj, tyžaz a sažo tyžaz winow twoje dny a lěta w žebi žhomaja! „Našche potajene hrěchi postajisč ty na žwětko psched twoje woblicžo.“ (ps. 90, 9.) Šary pobožny praji ras: Wój ruzy, sčto stej wój mojemu šnjesej winojtej do žlužbow, wój nošy, šelko pucžow, wój woczi, šelko kěžbliwosčeze, wój wužchi, šelko pořluchnosčeze! Někotryžkuli špósna, jako bu na šhoroložo položeny a tak rjez šwojasany, so tón najwšchich na njeho kěžbuje a i nim wachnowanje džerži. Šejžy ty, luby šchesežijano, tajke hodžiny mčl, hđžež tak mohł rjez, psched tym žwjatym a prawym žudnikom tam we wužkofsčezi so wi- džesche a wolasche: „Mčej scžěrpnosčž se mru! Ša čžu sapla-

čič a šo polěpschicž.“? Njejsy na to šlyšchal: „Tebi je špuschčzene. Doměr šo, mój šyno.“ To je wěšte a wěrne. Tež Jesuš, Boži šyn, tamnemu jichnemu na pošleschču praji: „Mój šyno, tvoje hrěchi šu tebi wodate!“ Šaj, pohladaje na Jesuša, widžimy tež milosč njebjeskeho Wótza. A tamny ma prawo: „My njetrjebamy wo wumóženje šo staracž, my šmy wumóženi.“ Derje temu, kotremuž je wšchón hrěch wodaty, — tak šbožomny wón, kaž tón, kiž šwoje šanjerodžene wobštejnosčje šarjadowane a šwój doh špuschčzeny widži!

Kak wušběhnje tón šnyes w pschirunnaju šwoju šmilnosčž: „Wšchitšón tón šamy doh šym tebi špuschčžil, dokelž ty nje prošesche.“ Ale k temu pschistaji: „Njednrbjal dha ty šo tež šmilicž na šwojim towaršchu, kaž šo ja na tebi šmilil šym?“ Ššchezo šako Bože šlowo nam Božu šmilnosčž psched woczj štaja, šo bychmy w čłowškich wobštejnosčach wušli. „Budžče šmilni, runje jako wasch Wótž we njebjeschach šmilny je!“ Šlej, tón tam horkach ma wjele wjazy wodawacž, hačž my šow dešach! To šu jenož kaž te što kroschow, kiž šu nam našch bližšchi winoježi. Še wučinja po našchim licženju w hromadže jenož 60 ty džel jeneho punta (talenta). A kažki je někotryžkuli, kiž bešche wo Božej miššči šlyšchal, njemilosčžimy, hdyž widži, šo je druhi jene dželo šanjerodžil, njepošluschny šo wopokafal, w šlowach šo pscherěčal, we wobšhodže jemu šchodu načinił abo hewal mimu na šo pschinješl. Njeje hišchže dženska šfoda ta, kaž pola tamneho, šo na njeho dže wolajo, haj jeho do- šahnje a daji? Dajy šu ššchěščenjo! Šjane šowa a ša- čučže ššchěščenow njecžinja ale lubosčžimwe šadžerženje. Wěšče, ššto je Jesuš š tymle pschirunanjom čyžl prajicž? Šštrej je čyžl wotmošwjenje dacž na jeho praschenje: „Kak hušio dnrjju mojemu bratrej wodacž, hdyž na mni šhrěšchi.“? Wón džesche: „Ššydomdžekacž moli šydom krocž.“ To čže prajicž: „Ššchezo šako.“ A š pschirunanjom wo šlym wotrocžtu dale wumjedže, kaž k temu mow doštanje, njemuzy, hdyž na Božu milosčž napschecžimwo a našchim winam nam hlada, kiž pschezo hobrške wostanu pornjo winam našchich šobučšlowjekow! Šyrenjež tež šo huščžišcho pschecžimwo nam pscheshli, to ženje žante džekacž tyžkaz puntow hišchže njebudže. O, šo bychmy šo šwjehežili a še šlym hněwom šo njerospalili! Doščž, hdyž tak čžinijch, kaž našch Šbóžnik runje prjedy praji: „Šeli šo tvoj bratr pschecžimwo tebi šhrěšchi, dži a porokuj to jemu bjes tobu a bjes nim šamemu.“ Tu je wo wuprajenju š bližšchim rěčž, kiž š wjetšcha k dobremu wjedže, bjes tym šo twjerdoščž e nješjednosčž wěž hóršchu čžini. Njeje druhdy tak bylo, šo je někajše šlowo k roškorje a k škorženju wjedlo a škorženje pschecžimnosčž pschezo pomjetšchilo.

Njeje pač runje tak hrošne, hdyž něchtó š mjelčenjom na druhého džerži a jemu někajtu malicžnosčž njewoda a njesa- budže. My dnrjeli tež wopomnicž, kaž Wóh pschecžimnosčže na šwěče, tež pscherěčenja a winy bratrow k temu wužije, šo by naš w ščerpnosčži pruhowal. Tón šnyes čže tyč šwojich wupruhowaných měčž. Šaž Wótž je, tajše maju jeho džěčži byčž! O, dopomimny šo na te krasne mjeno Božich džěčži! Čžemy teho šo njedostojni šo wopokafacž? Šbóhansy šwěta- mudri, praji šo, dachu šebi do šhomanja šlónčžka šako prawizy, hdyž běchu šo hačž k wudnam bjes šobu roškorili, woni šo wofošchachu a běchu wujednani. „Njedajče šlónzu šo šhowacž nad našchim hněwom“, praji japoschtoš Patwol. Tak šušod, kiž běšche šušoda šranil, čžinješche. Šako šo k wječorej pschi- bliža, do tamneho durjow šupiwšchi džesche: „Šnježe, šlónčžko čže šo šhowacž.“ Duž tamny měr š nim ščžini. „Šako my wodawamy našchim winikam“, njefnajemy wšchitžy tole šlu- bjenje? Šaž nam njebjeski Wótž wodawa, tak wodawajmy

našchim winikam w lubosčži. Šaž čžesch wondawacž, tak mašch nits bracž. Džerž na dobre došhody š polnosčže Božeje lu- bosčže! Wažmy šebi ju š žyšeje wutrobny, šo bychmy tež bliž- šchemu š žyšeje wutrobny wodacž móhli. Šchtóž njewodawa, š tym hnědom bohaštwu njebjeskeje šmilnosčže šhubi. Šajki šonž, jako tam čži towaršchojo šrudženi to temu knješej powje- džichu a tón šnyes druhi krocž k šudženju pschecžimwo temu ššemu krocžesche, tón krocž bjes šmiljenja! Šo by mješ ludžimi na naš škoržba njebyla, kaž byli nješjednaneje wutrobny! Šo bychmy do rukow teho njepanyli, kiž budže kóždemu dacž po jeho škutkach, šle temu ššemu wotrocžlej.

Boža šmilnosčž pschepomhaj nam psches šphtowanja čžaka a wošebje tež psches njewěrnosčže našcheho wobšhadneho ži- wjenja. Šo bychmy junu hnadneho šudnika namašali!

Daj, šo šmy kaž ty šmyšleni

A k wodawanju hotowi,

Šchtóž tuhdy druhim njewoda,

Tón njewohlada njebjeska! Šamjeň.

Na wješny šwón.

(Němška pěšen wot A. B. Schreibera, po šlowje pscheložena.)

Šwono, ty džesch rjenje,

A domej Božemu hdyž

Čžehnje kwašny čžah.

Šwono, ty džesch šwjaty,

Njedželu, hdyž ničto

Kolu njedžela.

Šwono, ty džesch trošchtnje,

Šdyž na wječor bijesch

Nam na kšakanje.

Šwono, ty džesch šwjaty,

Šdyž je nimo štyščne

Šórke dželenje.

Šraj, kak móžesch plakacž,

Kak byčž wježely ty,

Mortowy mjedžany?

Alle našchu žalosčž,

Alle našche šbože,

Wšchitko šnajesch ty!

Džimny je šaložil,

Kotrež njesapšchimnu,

Wóh knješ do tebie.

Šdyž šo dušcha šhubi,

Ty jej móžesch pomhacž,

We wšchej štrachocže.

D.

Nowy „wošadny porjad“ w Šafškej.

2. Wóšba do wošadneho šastupjerštwu a žyrtwineho psched- štejčerštwu. (Kirchgemeindeverwaltung, Kirchenvorstand.)

We wjetšchich wošadach š wjazy hačž 2 tyžazomaj dušchow dnrbi šo wošadne „šastupjerštwu“ wušwolicž. W mjenšchich móže šo to čžinicž. Š čžezla budžeja mjenšche wošady tole šastu- pjerštwu poštajicž, dokelž ma kóžda wošada šebi žyrtwine psched- štejčerštwu kaž dotal wolicž. A njetrjebawšchi šastupjerjow měčž, žaneho wužitka njedawa. Wolenje „šastupjerjow“ a „psched- štejčerjow“ tam, hdyž žanych šastupjerjow nimaja, štanje šo po pucžu (§ 29—36 „wošadneho porjada“), kiž je nimale tón

hamy, kajtiž dotal. Sdruž je zyrkwinske pschedstejiczerstwo psches městny sakon (Amtsstatut) postajilo, kelto sobustawow ma so wolicz, a tak tole so rosdžela, hdžež je wjazh wšow abo tež hamostatnych kublerškich wokrješow (ryczerkublow) so sapiš wolerjom, kiž je pschezo pola farstwa wupoloženy, wobsamtnje, dvě njedželi sa kóždeho wolerja pschistupny scžini, džen wólby wosjewi a wólba pod wodženjom wólbnego wotrijada wodžerzi. Wustwolenje so stanje po wjetichinje na jenotliwe woboby wotedatnych hložow. Wono móže so pak tež wobsamtnje, so so pschi wjazh wotedatnych wólbných namjetach po pschiměrije tuch sa to wotedate namjety padnijennyh hložow woli (Verhältnismahl).

Najwaznišče postajenja pschi tym so sledowaze:

Pravo wustwolenja (§ 29).

Pravo maja wschitzy konfirmirovani wobadni, mužžy cžónske, kiž so polnolětni (21 lět) a so do wobadnych wólbných listnow pschiswaczi.

Wusamtnjenje je, shtož je psches sazpiwanje Božeho kłowa abo psches njeczešne žiwjenje sjawny, niz sažo sběhnjenje postort dawak; shtož je wěrowanje wostajil abo kšiceženje abo konfirmaziju swojich džeczi saporwě a je swoje džeczi wot ewangelsko-lutherške nabožneje mucžby wotdžeržowak; shtož je so wobara bjes sakonške pschicžiny wólbu k jenemu zyrkwinskemu cžešnemu, sastojnstwu pschijecž abo jo sanjerodžil a je teho dla puscheženy, shtož je pod formindžinstwo stajeny.

Pravo wustwoleny bhež (§ 30).

Wustwoleni bhež móža jenož tajzy wobadni, kiž maja dobre mieno, sjawnje wopokasani kšicesčijansku myšl, zyrkwinske pschewidženje a šhonjenje, a so 25 lět dokonjeli.

Wusamtnjeni so cži horkach runje naspomnjeni, kiž nimaja hamo pravo wolenja, tež kiž s wobstajnym sdalowanjom wo božoblužbneho žiwjenja swoje stowarščenje s zyrkwju na postorkowaze waschnje saprěwaja.

Wólbný sapiš (§ 31).

Pschiswacze do wólbnego sapiša so po wobobinskim samolwjenju stanje a móže so kóždy cžak rtnje abo pišnje stacz. Samolwjenje je pola farstwa, kaž daloko wobadne sastupjerstwo něšhto druhe njepostaji. Wone ma s wotedacžom wuprajenja swjasane bhež, kiž ma kóždy jenotliwy podpikacz, so je hotow, a šlubi, zyrkwinske žiwjenje we wobadže po mozach spěchowacz, so by so wobada scžinila se sáhrodu ewangelskeje wěry a žiwjenja a pola kšicesčijanskeho skutkowanja w lubosczi.

Cžak a městno, hdže je sapiš wupoloženy, ma so psched kóždej wólbu na dvěmaj njedželomaj prjedy na kemschenju sjawne cžinicž. Kaž bórny je wólbný sapiš sjawnje wupoloženy, sapišy do njeho wjazh dowolene njejšu.

Wólba sampa (§ 32, 33).

Wolenje ma so porjadnje njedželi stacz a snajmješča tydžen prjedy s kłetti wosjewicž. Wolenje so stanje s tajnym wobobinskim wotedacžom hloža s jentym rasom. Kóžda wješ a kublowy wokrješ ma swojeho (swojich sastupjerjom) se swojere trjedžing wustwolicž. Wustwolili so so, kiž najwjazh hložow dostanu. Pschi runosczi hložow loš roskudži, kotryž pschedhnda wólbnego wotrijada cžešnje.

Wunoscž wólby je po swucženym waschnju wosjewicž. Wustwoleni so pschi nastupjenju sastojnstwa wot fararja w zyrkwio wobadže pschedstajicž a se samdacžom ruči do zyrkwinskeje služby pschijecž.

Wotpokasanje wólby (§ 34).

Pschijecze sastojnstwa jako sastupjer (pschedstejiczer) móže saporjedžicž,

shtož je 60. lěto dokonjak, abo

shtož je sastojnstwo hižo sčescž lět runje prjedy sastaral, abo shtož móže druhe wazne winy do wahi položicž.

Tracze sastojnstwa (§ 35).

Sastojnstwo sastupjerjom 6 lět traje w tej myšli, so pschezo po tšjoch lětach položja wustupi. Shtó ma wustupicž po přenich tšjoch lětach (kónz 1924), so s lošom postaji, jeli sožo s dobrým nješenocža. Wustupjeni so sažo wustwoleni.

Ssobustawstwo w sastupjerstwoje wuhabnje s wustupjenjom s wobady abo s džela (se wšy) s kotrehož je shtó wustwoleny.

Wustupja w bėhu tšjetneje peridy wot wobady wustwoleni sastupjerjo, so wuprosdnjene městna, kaž dolho w sastupjerstwoje s najmješča dvě tšecžinje wustwolených sobustawow samostanje, s pschiswolenjom na sbhtny cžak wustupjených sažo wobadža. Dewak wobadni pschiswoleja.

Kak ma so s wustupjenjom powołannyh sobustawow, so s městnym sakonjom postaji. —

Sa přenje wustwolenje do wobadneho sastupjerstwa a zyrkwineho pschedstejiczerstwa njech je na to pokasane, so so samolwjenja do wólbných sapišow tak kaž bėšche to hižo dotalno pravo, stawaja, a móžeja so tajzy, kiž hišcže dotal so njejšu dali do nich pschiswacž, to najšepje hnydom cžinicž s tym, so pschi farstwoje dostajommu papjerku (formular) podpiska. W nasymniku maja sapišy potom so wobsamtnje a sjawnje wupoložicž a w hodowniku maja so wólby stacz. Wschitko to pomha dotalne zyrkwine pschedstojiczerstwo wuwjesč, kiž hacž do kónz lěta woststeji. —

Dodacz hišcže je, so so zyrkwine pschedstejiczerstwo tam, hdžež je „sastupjerstwo“, w tutym wustwoli s tajnym a wobobinskim wotedacžom hložow. Wunoscž wólby je wobadže sjawny cžinicž.

Do sastupjerstwa tón jedyn abo taj dwaj, resp. wschitzy duchowni (fararjo) jako duchowne sobustawy kšuscheja, tež twjerdže postajeny duchownski sastupjer.

Kóždy twjerdže postajeny duchowny ma titul „farar“.

Zyrkej a stat.

Pschezo sažo so spyta w nowinach abo ertnje, wufas sakšeho konsistoria, wudaty 27. junija 1921 tak wufadowacz, so je konsistorium te tak mjenowane „Zwikawške thešy“ wo nabožinje pschiswalo a sa dožahaze pschiswalo. Tehodla dyrbi so s nowa wuprajicž, so nasche sakške konsistorium nabožinu, po Zwikawški thešach wucženu, ženje sa tajku nabožinu pschiswalo njeje, kotraž šniě so po wufostatnej wustawje, artikel 149, žadacz, jenz to nabožne rošwucžowanje je dožahaze a prawe, kotrež džeczi bibliste kšicesčianstwo po spóšnacžu ewangelsko-lutherške reformazije wucži, jenicžy tajke nabožne rošwucžowanje je tajke, kotrež so šložuje na sažady ewangelsko-lutherške zyrkwje.

Snutškwne mišionstwo.

Wulka šberka, kotraž je so psched krótkim psches žyfu Saksku šberaka, sa skutki luboscze snutškwneho mišionstwa, je škóncžena a je munješla wscho hromadže 2 100 000 hr. Šhromadžina sastupjerjom je 3. oktobra wobsamtnyla, so, po wotlicženju nušnyh wudawkow, so 40 dželow tuteje summy pschidželi wustawam snutškwneho mišionstwa, so so druhe 40 dželow nałožil na dželo jenotliwyh a wokrješnyh towarštwow snutškwneho mišionstwa a so so pošlednje 20 dželow wobkhowaju sa wobebite nušny snutškwneho mišionstwa. — Njech s tutym nichtón so nješmėruje, mēnjo, so je to došč sa snutškwne mišionstwo,

a dosčj sa te wulke nusy naschcho luda. Nč, njech kždny pschezo sašo sponina na smutskowne mišionstwo, s dobroproščazej wutrobu a s darniwej ruku!

W tej naschej bëlej zyrkwi . . .

E. B. Lufacz.

We tej naschej bëlej zyrkwi hwojej krawnej ramjeni
Jesuf cžicho rospšhejčera,
Žohnowana budž ta khwila, kiž je k Njom' mje pschemodžila!
Budž žohnowana hwera!

Był hym jemu s njepscheczolom, Satanej hym hžuzil s cželom,
S duschu srudny, cžemny;
Dženš mje sboži jeho huada a wón nčžnje na mnje hlada,
Wotpuscheži mi winy.

W tej naschej bëlej zyrkwi wschitko je ni mile,
Woltar, hwěz, pšalm, cžile.
Žohnowanča budž to khwila, kiž je mje hem pschitwodžila,
A tón, kiž to dal mi.

Se hłowatskich Cirko. List pschel. S. W.

Napišmo, kotrejž njeje wjazh cžakej pschihodne.

We wulkej radnej khžži w Barlinje je tójščo dobrnych hłowow abo hehłow napišamych. Jene tajke praji: „Wjedženje a hłowdomnje cžinitej radneho knjesa.“ Kaž Barlinski Lokal-Anzeiger 26. meje 1921 (cžo. 243) pišasche, šo jedyn komunista na tole napišmo hóršhesche, šo njeje wjazh naschemu cžakej pschiměrjene. Ščto drje tajki radžicžel chze, hdyž wón wo wězach njewč a žane hłowdomnje jeho njewodži? Wón njewč, kaž wón šo šam je šažudžil.

S bliska a s dalosa.

W Lubiju mčjachmy wutoru, 11. oktobra, dižesansku šhromadžinu, kotraž mčjesche šo wošebje šabčracž s wošadomporjadom. Wo tym šhownišč s naschich pschinoschlow pschipódladrobnišcheho. S dobom hlyščachmy nčščto malo wo wustawje zyrkwoje, wo kotrejž smčje wošebje šynoda jednacž, kotraž šo 20. oktobra w Draždžanach šendže a s kotrejž mamy my Šserbjo šo wošebje šabčracž tehodla, dokelž wot jeje postajenja tež wjele sa naž ewangelskich Šserbow wotwišuje. Š. duch. Bož porčča nam wo swonach. Šajka dyrbi rčž naschich swonow byčž? Dyrbjal šo pucž namafacž, po kotrymž móhli k wjetšchej pschesjednosčži w trjebanju swonow dóncž. Šara wschelafore je to waschnje swonjenja nčtkole wo wošadach Lužizy. Čžak ša wurunanje by nčtkole byl, hdyž šo w telko wošadach nowe swony pohwjeczujaju. — Šhromadžina, kotraž hiščeže wschelafke druge wčzy pschinješe, bë šara wobščerna, taž šo móžesche jeje wódžer, k. tajny zyrw. rada Rosenfranz ju halle hrijedž popoldnja ščncžicž. —

„Mišionstwo?“ Pschezo ras šašo hlyščich, šo kolporterojo abo kolportěrki wokolo khodža, knihi a cžakopišy rospšhedawajo. „Pjenjesy“, taž praja na psch. cži, kiž „Herold der Wahrheit“ abo podobneho pschedawaju, „Pjenjesy šu sa mišionstwo“ a tež to, ščtož wysche 1 hr., kotraž šebi ša „Herold der Wahrheit“ na psch. žadaju, je po jich wuprajenu ša „mišionstwo.“ Čži, kiž tutón cžakopišadruheho podobneho pschedawaju, šu „adventistojo“, tamna šekta potajkim, wo kotrejž psched krotkim tu nadrobnišcheho tu pišachmy. Šich „mišion-

stwo“ paž njeje, kaž šebi to jich wjele myšli, mišionstwo njes póhanami, tež niz smutskowne mišionstwo, nč, ščtož adventistwo a jich kolporterojo pod „mišionstwom“ mčnja, je to dželo, ta agitazija, s kotrejž „šekta adventistow šedmeho dnja“ mjes nami tu, mjes šchescžanami do žyla ščutuje, šchescžanow mčjo ša to póhanške polo, na kotrymž mčli woni jako mišionerojo ščutkowacž. S tutym mišionstwom chzeja adventistojo na psch. a pschede wschčm šakon šašo na cžlowjekow položicž, pschede wschčm šakon šabatta. Duž, hdyž taž ša „mišionstwo“ šberaja — tež šerbšy rčžazy šu njes adventistšimi kolportěrami, — šo hlada, šo hwoj pjenjes na wopacžne njenašošich. —

„Macžiza Šserbšta“ wotně hrijedu, 5. oktobra popoldnju k přenjom rasej hwoju Michalštu šhromadžinu. Tuta bë woinamjenjena psches wubjerny a ršy šerbški pschednosch knjesa kapšana Žyža. Šahorjenošč a lubošč ša šerbški narod to bë, kotraž s njeho k nam w bohatej šicžbje šhromadžemym rčžesche. „Wo naschej ludnosčži a wo mozach a štarosčžach ša našch pschichod“ rčžo, pokafa nam k. kaplan šaržjenošč a pschitomosč, jeju nusy, brachi, ščhodowanje, jeju hibanje a nadbčhi k lčpschemu, jeju ducha, naž namošwojejo wutryebacž tón pschitomny cžak ša jedyn lčpschi pschichod hwojeho luda, šdželani, intelligenža bu wošebje do tuteho džela šwolana, kotrejž šebi žada a kotrejž šmožni nowy duch, duch demokracije. Šapocžatki tajke tu bëchu 1848: Šejler, Šsmoler atd. Pschindže šašo wotemrčwanje. Šo njeby wumrčče s teho bylo, hmy my tu w tutym cžaku. Pschemčjenje ma šo štač najprijedy psches šchulu, a štama šo tež hižo, to pohlada jenož ras do nowoje, kražneje šerbškeje „Čžitanki“, kotraž je šo runje do luda dala. Rčžnik žada šebi, šerbške šchule, w kotrychž ma 1. hacž 4. lčtnik ršy šerbške rošwucžowanje, dale, wčdomošne šchule: šerbški šeminar a šerbški gymnasium, wyschu šchulu ša šerbške hólšy. Rčžnik wustupi ša wotštronjenje njesow mjes šerbškimaj Lužizomaj, runje kaž mjes jenotliwymy šerbškimy wotryekami. Šo wyscho ma šo žadacž a šašo žadacž, ša to maja šo šerbšy referantojo abo pschednoschaze radh postajicž, pschi wyschnosčžach w Draždžanach a Barlinje. Duž do předka! — Šiwa rošmolwa šo šbčny, pschi kotrejž šo šašo ras tón taž hušo hižo wobšedžbowany šmylš pokafa, šo šo na jenej štronje njewobšedžbuje to prawe a štrowe šejnišchčžo, kotrejž „Macžiza Šserbšta“ jako šerbške wčdomošne a literarne towarštw šebi wobšchowacž dyrbi, šo šo na drugej šašo njewobšedžbuja štrowe a prawe njesy njes wčdomošnym, literarnym dželom do žyla a mjes politškim. Ščoncžnje pschija šo namjet, kotryž jenotliwe myšle s wjetšcha šjednocži a kotryž je postup po pucžu nam wot k. rčžnika pokafanym. — Pschisamkny šo pschednosch wo naspomnjenej nowoj cžitanzy, podaty wot k. wyschšeho wučerja Šancžki, a k šamšnej knišy rošprawa wot k. šararja Šibšcha. Ščtož drobnišcheho wo tym cžitacž chze, pohlada do Šserbškich Nowin, kotrejž wo šitkej nowoj, rjanej knišy rošpravjachu. Tež my dodamy wo njej tu hiščeže hłowčžo. Njeje to kniha jenož ša džčči ale ša wschčch Šserbow a hlyšcha do kždého šerbšeho domu. — W pschestawzy šwjekeli šhromadžemych šerbški kwartet s Maleho Budyšchinka je šerbškim špčwom. — Dodamy, šo buschaj hnydom pschi špocžatku wot k. šararja Šschizana wotemrčenej šhromadžiny ša cžestneju šobuštawow pomjenowanaj k. šarat Urban a Čžerny, dla šašlužbow ša šerbški narod.

Listowanje. S. w M. ša ref. hwoj. — Šch. w R. ša 24. p. Š.

Samolwity redak'or: šarat Wyracž w Wošacžizach.

Čžišččž a naklad: Šsmolerjež knižicžišchčejnja, šap. družštw s wobny. ruš. w Budyšchinje.